

Katri Naukari

HIENON

ELÄMÄN

ILLUUSIO

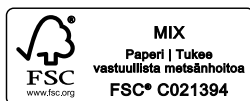
Katri Naukari

HIENON
ELÄMÄN
ILLUUSIO

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Teoksen kirjoittamista ovat tukeneet
Suomen kulttuurirahasto, Uudenmaan rahasto
Taiteen edistämiskeskus
WSOY:n kirjallisuussäätiö
Edinburghin residenssi
Villa Sarkia -residenssi

ENSIMMÄINEN PAINOS
© KATRI NAUKARI JA WSOY 2025
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI
ISBN 978-951-0-49321-2
PAINETTU EU:SSA
TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:
TUOTEVASTUU@WSOY.FI

Eräs maailman kirkkaimmista valopilareista halkoo yötä keskellä autiomaata. Jos 42,3 miljardin kandelan valoa tuijottaa riittävän pitkään, se jättää verkkokalvoille heijastuksensa. Hetken näkökentässä erottuu pelkkää välkettä. Sitten valo piirtää esiin kokoelman ihmisiä ja asioita, joiden taustalla jokin jää kuin huomaamatta näkymättömiin.

Ensi silmäyksellä paikka näyttää tavalliselta kasinokaupungilta, joka kimmeltää keskellä kiihkeää lauantai-iltaa. Pyramidinmuotoisen hotellin tummista kyljistä heijastuu värivalojen hohde. Rakennuksen takana erämaata rajaavat vuoret häilyvät pimeässä. Sisällä hotellihuoneissa matkavaatteita vaihdetaan ilta-asuihin, elämä jatkuu katkeamattomana virtana, buffeteissa jonotetaan ruokaa. Kasinon pöydissä istuu toiveikkaita ihmisiä martinit vierellään. Tunnelmaan latautuu nousuhumalaista odotusta, mahdollisuus muuttaa voitolla koko elämä juhlaksi. Tämä ilta voisi olla kuin mikä tahansa. Niin ei kuitenkaan ole. Eräs kuuluisa henkilö on kateissa ja ilmassa leijuu uutiskanavien helikoptereiden lisäksi muutoksen sirinä.

Pyramidin edustalla vellotaan epätietoisuudessa. Suositun tv-spektaakkelin päättymisestä on kulunut vasta tunti, mutta kasinohotellin eteen on jo kerääntynyt median edustajia ja taikuri Scott Demonin faneja, jotka pitelevät hartaasti ruusuja ja sydänkylttejä käsissään. Paparazzit

väijyvät piiloissa kuin tarkka-ampujat aseineen, valmiina laukaisemaan rahakkaan täysosuman. Pylväisiin asennetut valvontakamerat pitävät silmällä, ettei missään läiky enempää yli, ja jos läikkyy, syylliset saadaan satimeen.

Liikenne seisoo palmujen reunustamalla pääkadulla lähes pysähdyksissä, ja sisään suuntaavilla kaistoilla on ruuhkaa. Ihmiset odottavat liikennevaloissa vuoroaan, yrittävät välttää hermostumasta, vaikka aikaa tuhraantuu paikoillaan olemiseen. Yhdellä autolla on kuitenkin kiire pois. Kallis tummennetuin lasein varustettu urheiluauto ohittaa I ♥ kasinokaupunki -kyltin ja sen luona selfieitä jonottavat turistit. Auto ei pysähdy punaisen valon sytyessä vaan ajaa ulos pimeyteen niin pitkään, kunnes välähteleviä valomainoksia ei enää erota peruutuspeilistä. Jäljelle jää vain kapea vana pakokaasua, joka hajoaa ilmaan ja muuttaa hetkessä tyhjyyden poissaoloksi.

60 MINUUTTIA SCOTT DEMONIN KATOAMISEN JÄLKEEN

Pyramidin huipulla palaa lakkaamatta sininen avaruuteen kurkottava valo. Suoraan valopilarin alapuolella, kasinohotellin kokoustilassa, on käynnissä huomionarvoinen keskustelu. Huoneen keskellä oleva lasilevyinen neuvottelupöytä tarjoaa riittävän etäisyyden vastapuolten välille. Taikuri Scott Demon on kasinon rakastettu vetonaula, ja nyt illuusioiden supertähti on kadonnut kesken ikonisen katoamistempun suorassa tv-lähetyksessä. Tämänkaltainen katoamistempu ei kuulunut käsikirjoitukseen, ja siitä syystä V istuu pöydän ääressä hiljaisena ja nieleskelee ilmaa. Tämän illan piti olla hänen uransa huippukohta, jolloin pienikin horjahdus voi johtaa putoamiseen. V ei ole aiemmin päässyt näin lähelle korkean tason showbisnesjohtajia, joten hän kohentaa ryhtiään ja odottaa, että voi osoittaa olevansa luottamuksen arvoinen.

Voisi kuvitella, että valtakunnallisen *prime time* -lähetyksen päätyttyä ilmassa olisi onnistumisen iloa. Esitystä oli treenattu, kamerat ohjelmoitu asemiin, äänet testattu. Suuri illuusioshow oli käynnistynyt tismalleen aikataulun mukaan, ja miljoonat ihmiset seurasivat ohjelmaa ympäri mannerta. V teki käsikirjoittajana ja ohjaajan assistenttina parhaansa. Kiitosten ja kukkapuskien sijaan hän istuu

silti yksin omalla puolellaan pöytää kuin poliisisarjojen syyllinen. Tilassa leijuu lähes elokuvallinen kuulustelun tuntu.

Huoneen päätyseinällä on valtava näyttö, jonka pimeälle ruudulle heijastuu utuinen rivistö pöydän ääressä istuvia ihmisiä: tv-tuotantoyhtiön päällikkö ja kaksi kasinohotelli-viihdekonsernin johtoportaan henkilöä, joista toinen on talouspäällikkö ja toinen operatiivinen johtaja. V on puolestaan tv-show'n taiteellistuotannollisen tiimin valtuutettu edustaja, kohtalon oikusta päällikköasemassa hänkin. V ymmärtää, että uusi asema ja etenemisen mahdollisuudet voidaan viedä häneltä minä hetkenä hyvänsä. Seikka nakertaa hänen hermojaan vääjäämättä. On pelattava kortit oikein.

V:n on yhä vaikea uskoa tapahtunutta todeksi, sillä vain joitakin tunteja ennen lähteyksen alkua hän oli vastannut taikurille seuraavan WhatsApp-viestin:

OK

Se tarkoitti käytännössä:

1. Hyvä on. Katsotaan mitä voin tehdä.
2. Ei. Meillä ei ole enää aikaa muuttaa show'ta.
3. Ei. Mitään ei voi poistaa tai lisätä tässä vaiheessa. Kyllä, kaikki on hyvin. Mitä vaan tarvitset, kunhan menet lavalle. (Sanojen väliin oli pakkautunut kiro sanoja, joita vastaanottaja ei onneksi voinut nähdä.)

Kaikki tämä kahdessa tehokkaassa kirjaimessa. OK. Niin selkeä, suorasanainen ja joustava hän mielestään oli.

Kyseessä piti olla pelkkä taikatempu.

Viime viikkojen aikana oli tapahtunut niin paljon niin nopeasti, että V oli pyörällä päästään. Sellaista se oli, kun teki liikaa töitä, kun sekoitti intohimon ja ansaitsemisen, eikä enää muistanut kumpi oli tuonut hänet tähän tuoliin, tähän rakennukseen ja kaupunkiin. Oliko hän huomaamattaan ollut viestissä epäselvä? Takana oli kuukausi huonosti nukuttuja öitä, joita edelsi ruuhkainen ajomatka rannikolta kasinokaupunkiin. Tämän työkeikan piti olla porras kohti uran seuraavaa tasoa: Hollywoodia, mainetta ja menestystä.

OK oli valkoinen valhe. Mutta miten kaksi ihan tavallista kirjainta saattoi suistaa kaiken odottamattomasti raiteiltaan? Oliko V todella aiheuttanut yhdellä viestillä näin suuren katastrofin?

»Missä Scott on?» tv-tuotantoyhtiön johtaja kysyy pupillit terävinä. »Miten on mahdollista, että show'n päätähti katoaa tällä tavoin?»

»En tiedä», V vakuuttaa edessään istuville pukuhenkilöille. Hän ajattelee taikurin yöllistä viestitulvaa. V ei ollut mielestään antanut lupaa näin dramaattisille tapahtumille. Eihän?

»Miksi show ei mennyt suunnitelmien mukaan?» operatiivinen johtaja kysyy uhkaavasti eteen nojautuen.

V ei haluaisi mainita rouva Rafaela Daviesia mutta tietää, että jos valkoisia valheita tiputtelee pienissä erissä, niistä rakentuu hutera pahvinen kulissi. Yhden rehellisen valheen taakse voisi sentään piiloutua rakennelman romahtamiseen asti.

Ja sitten oli vielä Doris. Niin. Doris.

V oli antanut sanansa Rafaela Daviesille, mutta Doriksen nimeä hän ei välittänyt kuulla enää koskaan.

Päivän kulkua on vaikea pukea sanoiksi, mutta V yrittää silti.

»Herra Demon halusi aivan viime hetkellä muuttaa show'n sisältöä, mutta se ei ollut mahdollista. Se olisi ollut kallistakin. Tuotantoryhmä teki jo valmiiksi töitä kellon ympäri.»

Monikameraisen tv-tuotannon rakentaminen teatterisaliin tiiviillä aikataululla oli (joka vuosi sama) järjetön haaste (koska säästöt, koska budjetti, koska maksimoitu voittojen tavoittelu). Puhe rahasta hiljentää kuulustelijat hetkeksi.

»En ymmärrä. Miksi ihmeessä ok selkeän ein sijaan?» tv-tuotantoyhtiön päällikkö kysyy ja painaa sormenpäitään toisiaan vasten. Hän ymmärtää selvästi rahan päälle ja pyrkii löytämään kustannustehokkaita ratkaisuja. Mutta ei hänkään ole urallaan vastaavaa tilannetta aiemmin kohdannut.

»Asia ei ole niin yksinkertainen...», V sanoo ja varastaa itselleen aikaa.

»Miten niin ei ole yksinkertainen?» talouspäällikkö kysyy.

»Rafaela Davies käski minua sanomaan Scottille ok kaikkeen.»

Siinä se nyt tuli, ääneen lausuttuna: vastuun vierittäminen, mukaan vetäminen ja itsepuolustus.

V ei kuitenkaan paljasta, mitä oli tapahtunut eilisissä kenraaliharjoituksissa, eikä sitä, että taikuri oli tänään ilta-päivällä ilmestynyt teatteriin hiukset harottaen ja ilman meikkiä. Scott oli kuulostanut melodramaattiselta. Silloin V oli aavistanut, ettei Rafaela Davies ollut ymmärtänyt tilanteen vakavuutta (eihän naista ollut näkynyt paikalla silloinkaan).

Taikurin järjettömiin pyyntöihin olisi tietenkin pitänyt vastata ei. Mutta aikaa oli ollut vähän ja päätöksiä

oli pitänyt tehdä. V ei halunnut vaikeuksia, sillä tämä oli hänenkin show'nsa, hänen ammatillinen tähtihetkensä. Hän oli tehnyt töitä päästäkseen tähän pisteeseen, eikä hän aikonut luopua siitä yhden oikuttelevan tähden takia.

»Sovimme Rafaelan kanssa, että näin oli parasta», V sanoo. Hän on ylpeä rauhallisuudestaan.

»Sovitte mitä?» operatiivinen johtaja kysyy selvästi hämillään, eikä häntä voi siitä syyttää. Mutta V ei halua heittää ketään laidan yli, saati bussin alle, vaikka tilanne on haastava. On muistettava horisontissa siintävä tavoite paremmasta CV:stä ja kovapalkkaisemmasta urasta. Siksi V sanoo uhkarohkeasti:

»Nyt te haluatte Scottin, vaikka vielä muutama viikko sitten asiat olivat toisin.»

V:n valtaa pakottava tarve katsoa pois, paeta tästä hetkestä johonkin. Huoneen ainoalla kiinteällä seinällä kulkee mahonginvärinen boordinauha, jossa erottuu häivähdys kasinohotellin alkuperäistä egyptiläistä tyyliä. Jostain ilmanvaihtokanavan syövereistä kantautuu sisätiloihin paloautojen ujellus. V:n kurkku muuttuu karheaksi, ja hän köhii juuri kun pitäisi jatkaa puhumista.

»Lähteyksen aikana takatiloissa sattui pieni onnettomuus. Se ei onneksi välittynyt yleisölle. Mutta kun tilanne meni ohi, Scott oli poissa.»

»Onnettomuus? Onko turvallisuuspäällikölle ilmoitettu?» operatiivinen johtaja kysyy.

»Scott pyysi viesteissään apua», V sanoo äkisti ja katsoo jokaista silmiin. Uskallus saa V suupielet nykimään tahdon vastaisesti. »Hän pelkäsi, että kasino haluaa hänestä eroon.»

Vastapuolen kasvoille nousee kysymysmerkkejä.

»Väitätkö, että joku on tehnyt Scottille jotain?» operatiivinen johtaja kysyy.

»Minulla on vahva epäily, että tämä eräs taustalla vaikuttava henkilö... tämä niin kutsuttu manageri», taluspäällikkö lausuu kuin vältellen mainitsemasta nimeä, jonka kaikki hyvin tietävät, »on tarttunut ohjaksiin ja tilanne on karannut käsistä.»

»Managerista puheen ollen. Missä Rafaela Davies on? Miksi hän ei ole täällä?» operatiivinen johtaja kysyy.

V vilkaisee nopeasti puhelintaan. Siinä ei näy merkkiäkään vastaamattomista puheluista. Hän kaataa itselleen teetä ja koettaa pelata lisää aikaa.

»On varmaan kuvaamassa itsestään uutta rohkeaa videota», taluspäällikkö vastaa V:n puolesta ja päästää ulos teennäisen naurun, joka tarttuu muihinkin. Mutta V ei naura. Hän vetää syvään henkeä ja on jatkamaisillaan. Jos kerran kohtalo oli tuonut hänet näin pitkälle, hän ei antaisi tilaisuuden livetä käsistä.

DORIS

Kaksi kuukautta ennen taikurin katoamista Doris ei osannut vielä kuvitella, kuinka asiat muuttuisivat pian. Oli vasta huhtikuun alku ja kaunis perjantaiamu New York Cityssä. Kumipatja narahti, kun Doris kurottaui sammuttamaan lattialla hälyttävän puhelimen. Silmiä kirvelivät eiliset ripsivärin jäänteet. Jossain kallokuoren sisuksissa vihlaasi ikävästi. Illalla oli tullut juotua tyhjäan vatsaan tarpeettoman monta vodka seltzeriä Lower East Siden kattoterassibaarissa. Yöllä hän oli sortunut lähettämään viestin, jota ei olisi pitänyt lähettää, mutta tuntemattomien seurueiden ilo kaikui baarin perälle asti. Hän halusi nauraa jonkun kanssa hetken. Oli vapauttavaa olla kerrankin se, joka tarjosi.

Tavallaan kaikki oli Ninan syytä. Mitä Doris olisi muuten tehnyt yksin Manhattanilla torstai-iltana, joka tavallisesti oli hänen ja Ninan yhteinen bileilta? Niin oli ollut jo tammikuusta lähtien, kun he tunnistivat toisensa somekuvista yhteisen tutun bileissä ja karkasivat sieltä naapuribaariin halpojen shottien perässä. Nyt Nina ei ollut ensin vastannut puhelimeen kahteen päivään ja lähetti eilen pelkän ääniviestin, että oli parhaillaan Ranskassa. Ai, Ranskassa? Se oli tyypillistä Ninaa. Mutta jossain kai ihmisen oli *visa runinsa* tehtävä, miksei sitten yhdessä jonkun varakkaan herrasmiehen kanssa. Doris ei tiennyt

Ninan oikeaa nimeä, saati ikää, mutta sellainen oli New York, edes suomalainen ei tiennyt toisesta kaikkea. Doris tiesi sen verran, että Nina unelmoi mallin tai näyttelijän urasta, mutta ennen läpimurtoaan Nina teki samaa kuin muutkin, odotti löytymistään ja tarjoili tuoppeja pöytiin. Heitä yhdisti jatkuva rahan tarve, vaikka mikrosortseissa tienasi tuplasti paremmin kuin mitä Doris ansaitsi kau-neusklinikan tiskin takana.

New Yorkissa onnekaalla maahanmuuttajalla oli vii- sumi ja kutsumusta vastaava työ, josta maksettiin koh- tuullinen korvaus. Harva oli kuitenkaan niin onnekas. Muille toimeentulon järjesteleminen vaati kykyä luovia mahdollisuuksien perässä, kasata pienistä portaista isoja askelmia. Siksi Doris oli palkinnut itsensä *happy hour*-drinkillä kattokerroksen baarissa, jossa kävi tyylikkäästi pukeutuvia ihmisiä. Aamuun mennessä mikään ei ollut muuttunut. Koneella odotti editoimatonta videomate- riaalia ja liuta kuvia käsiteltäväksi päivän postauksia varten. Siitä tämä alennustilakin johtui, kyvyttömyydestä pysyä kurinalaisena.

Eilispäivänä Doris oli saanut sähköpostin, jossa luki: *Onneksi olkoon! Olemme valinneet sinut mukaan tulevaan somevaikuttajapäivään!* Viestin liitteenä oli pinkille poh- jalle taitettu kutsu, jonka alalaidassa luki meikkifirman slogan: *Koska sinä ansaitset parasta!* Valituksi tuleminen oli universumin merkki siitä, että manifestointi kannatti. New Yorkiin muutto kannatti. Joku oli nähnyt hänen huolella sommitellut kuvansa, second handia ja luksusta yhdistävän tyyliinsä, hänen trenditietoisten seuraajiensa potentiaalin ja todennut Doris♥NYC-tilin sopivaksi alus- taksi kansainvälisen brändin tuotteille. Ajatus hykerrytti yhä, kun Doris kietoi hiuksensa pääläelle ja kiiruhti ulos

ovesta. Tulevaisuus oli vielä yhtä toteutumaton kuin eilen pomolle tehty lupaus: hän tulisi jatkossa töihin ajoissa. Lupauksestaan huolimatta Doris ei ollut laittanut kelloa soimaan aiemmin vaan samaan aikaan kuin yleensä. Hän oli kuitenkin viimein matkalla.

Metro Harlemista Brooklynin perukoille kesti puolitonta tuntia. Matkan aikana ehti selata puhelimesta tuoreimmat päivitykset, kuunnella musiikkia tai nukkua, mitä tahansa, mikä vei huomion vaunun takaosan hälinästä. Doris nosti katseensa ja silmäili vaivihkaa sisään-tulijoita. Matkustajia oli kellonaikaan nähden paljon, etenkin Manhattanin keskiosissa kävi kuhina. Jokainen pysäkki sisälsi mahdollisuuden tunnelman vaihdokselle. Kun metro nousi kitisten ylös tunnelista, päivänvalon mukana humahti sisään yllättävää lohtua. Nina sanoi viimeksi heidän podcastissaan, että vei keskimäärin viidestä kahdeksaan vuotta menestyä New Yorkissa. Piti vain päättää olla sitkeä ja kärsivällinen. Doris katsoi ohi vilistäviä matalia taloja. Sen näkymän takia hän ei ollut tähän kaupunkiin tullut.

Metron ovet aukesivat Coney Islandin pysäkillä, ja Doris näki laiturilla mainoksen, jossa seiso i tuttu hahmo. Taikuri Scott Demonin suuret tv-illuusioshow't olivat olleet lapsuuden lauantai-iltojen kohokohtia, ihmeellisiä välähdyksiä toisesta todellisuudesta. Taikuri oli tv-ohjelmassaan muun muassa kadottanut näkyvistä Hollywood-kyltin, levitoinut autiomaassa ja halkaissut kuuluisan vaimonsa kahtia. Mainoksessa taikuri seiso i vahanukkemaisena hahmona valkoinen paita lepattaen ja kädet auki levitettyinä. Coolius, joka tähdestä kerran huokui, oli muuttunut epätoivoiseksi sinnittelyksi maailmassa, jota ei enää ollut, yritykseksi säilyttää ikuinen nuoruus. Metron ovet rämäh-

tivät kiinni, eikä Doriksen tarvinnut vilkaista kelloa. Hän tiesi olevansa auttamattomasti myöhässä.

Huvipuiston luona aamun ensimmäiset turistit etsivät tietä elokuvista tutulle rantabulevardille. Doris säntäsi läpi maahanmuuttajien asuttaman naapuruston. Klinikkan oven päällä luki kultaisin kirjaimin Glam Beauty. Pahoittelujen ja selitysten jälkeen hän kiinnitti kyltin rintaansa, tarttui sankoon ja moppiin, avasi vessan oven ripeästi ja sulki sen takanaan. Pöntön reunuksella oli roiskeita. Amerikkalainen vessaetiketti kehotti huolehtimaan vain omista asioistaan. Doris nyhti rullasta ohutta paperia ja pyyhki istuimen ennen kuin kyykistyi alas. Tennarin pohjaan takertui jotain märkää. Harmaaksi pinttynyt moppi ja sanko nojasivat seinään kuin väsyneet liittolaiset. Doris repi rullasta uuden tukun paperia. Sitten hän nousi kiireesti, kääntyi ja oksensi pönttöön.

Peilin heijastuksessa välkehti vajavaisuuksien kokoelma. Hiusrajassa pilkotti maantienväriäinen juuri, ja hauraat latvat sojottivat nutturasta. Doris sipaisi meikkipaakut silmien alta sormellaan ja veti hymyn huulille. Päivästä voisi edelleen tulla ihan hyvä. Vessa olisi nopeasti mopattu. Altaan reunalla tuoksumat katkivat vaivoin alleen suurkaupungin todellisuuden. Doris tiesi, että oli yksi asia, jota amerikkalaiset pelkäsivät enemmän kuin julkisen wc-pöntön reunukselle istumista: etuoikeuksiensa menettämistä. Siksi klinikkan työntekijät saivat käyttää ainoaa vessaa vain kun odotushuone oli tyhjä.

Doris nappasi mopin ja mossautti sen sangosta lattialle. Harmaa kostea massa pyöri lankamopin mukana, kunnes huone näytti siltä, että joku oli yrittänyt siivota. Muoviset ruukkupalmut seisoivat valkoisten sohvien vierellä odottamassa päivän ensimmäisiä asiakkaita. Taulutelevisiossa

pyöri hampurilaisravintolan mainos. Kullankeltaisia ranskalaisia höykytettiin metallikorissa ennen kuin ne laskettiin lautaselle tirisevän rapeina. Doris seisahtui ruudun eteen ja kuvitteli suuhunsa rouskahtavan perunan. Hän suunnitteli mielessään, miten ketjuravintolassa vierailun saisi näyttämään somekuvissa elegantilta. Tarvittiin vain kallis laukku tai jokin luksuslogo poseerauksen oheen.

Summeri särähti ja keskeytti tulevien postausten suunnittelun. Doris vei siivousvälineet komeroon, riensi tiskin taakse painamaan nappia ja päästi asiakkaan sisään. Eteiseen tulvahti makeaa parfyymiä. Päästä varpaisiin logoihin verhoutuneesta asiakkaasta näki, että hän kuvitteli saavansa tasokkaampaa palvelua kuin mistä oli valmis maksamaan. Klinikka oli karttapalvelun arvioiden mukaan kolmen ja puolen tähden hoitola. Ei paras muttei huonoinakaan. Se sijaitsi valovuosien päässä Manhattanin glamourista. Silti ihmiset tulivat sisään odottaen saavansa viiden tähden palvelua kolmen ja puolen tähden hinnalla. Kyllä Doris hymyili ja hoiti työnsä hyvin, siitä ei ollut kyse. Joskus täyteaineet lipsahdivat omille teilleen ja hakeutuivat reunojen yli. Silloin ihmiset vaativat rahojaan takaisin. Monet vaikuttajat saivat hoitonsa ilmaiseksi ja suosittelivat palveluja eteenpäin, ja niin uudet asiakkaat saapuivat klinikalle referenssikuviansa kanssa.

Doris ojensi lomakkeen ja kynän tiskin yli.

»Teidän kello on pysähtynyt», asiakas sanoi ja osoitti seinää Doriksen selän takana.

»Joo, totta», Doris vastasi eikä vaivautunut kääntymään. Kello oli seisahtunut jo viikkoja sitten, mutta mitä hyötyä pattereiden vaihtamisesta oli? Ihmiset tulivat klinikalle pysäyttääkseen ajan kulun, siksi työpäivät vastaanottotiskin takana olivat loputtoman pitkiä. Kotona Dorista odotti

lisää töitä ja tehtäviä: tulevaisuus, josta ei vielä saanut rahaa. Uuden videoblogin editointi, yhteistyöpostauksen suunnittelu ja kuvaaminen, postitse tulleiden tuotelahjojen avaaminen, pahvilaatikoiden lytistäminen, pilates, tavoitepäiväkirjan päivittäminen, meditointi, pesulakäynti, hiusten värjäys ja gua sha -rullaus.

Televisiosta kantautui mainosmusiikkia, *dam, dam, dam*. Rasvaa tiriseviä ranskalaisia höyrysi jälleen lautasella. *Dam, dam, dam*, Doris hyräili.

»Voitko millään lopettaa? Toi naputus häiritsee keskittymistä», asiakas sanoi kasvoillaan tyyni ylemmyys.

»Joo, totta kai», Doris vastasi hymyillen. Hän tutki hetken kynsinauhojaan, puristi sitten sormet nyrkkiin ja kiersi tiskin toiselle puolen, ohi muovipalmuviidakon, ja pysähtyi television eteen. Uudessa mainoksessa luvattiin lakiapua viisumiasioiden kanssa kamppaileville sekä espanjan että englannin kielellä. Doris valitsi kaukosäätimestä toisen kanavan. Ruudulla näkyi nyt paidaton keski-ikäinen mies astelemassa aavikolla tulenlieskojen ja räjähtävän rock-musiikin saattamana. Scott Demonin ääni jylisi möreänä kuin ukkonen. Mainoksen rouhea selostus kertoi, että legendaarinen illuusioshow nähtäisiin jälleen suorana tv-lähetyksenä parin kuukauden kuluttua. Doris naurahti ja laittoi television äänettömälle. Vuosien saatossa taikurin tv-show oli muuttunut halvaksi kopioksi entisestä. Menneiden vuosien seksisymbolista oli tullut nolo kehäraakki, jolle vitsailtiin nettimeemeissä ja törkymedioissa avoimesti. Lööpit juorusivat Scott Demonin holtittomasta rahankäytöstä ja etenkin hänen vaimonsa Rafaela Daviesin hiljattain julkisuuteen vuotaneesta vietelevästä nakuvideosta. Tv-show'n mainoskampanja yritti kai peitota vellovat kohut.

»Tässä tämä», asiakas sanoi.

Doris kiiruhti takaisin tiskin taakse ja silmäili lomakkeen läpi. Se oli juuri sellainen kuin piti, sinistä mustetta oikeissa laatikoissa ja suttuinen nimikirjoitus tyhjässä tilassa viivan yllä. Doris oli allekirjoittanut samankaltaisen sopimuksen kuukausia aiemmin lyhyen työhaastattelunsa päätteeksi. Paperin allekirjoittaminen perustui molemminpuoliseen ymmärrykseen, ettei mustaa valkoisella merkinnyt mitään. Laillinen työskentely maassa edellytti tyhjien ruutujen ja viivojen täyttämistä. Mutta elämä oli lyhyt, ja joskus onni oli otettava omiin käsiin. Vielä samana iltapäivänä sopimuksen allekirjoittamisesta Doris oli saanut rintaansa kultaisen nimikyltin, jossa luki kuka hän oli. Sitä vartenhan hän oli tullut New Yorkiin, tullakseen joksikin. Doris kuulosti siihen tarkoitukseen sopivalta nimeltä.

RAFAELA

Huhtikuun alussa, kaksi kuukautta ennen taikurin katoamista, arki rullasi kasinokaupungissa eteenpäin esitys esitykseltä, *business as usual*. Illan viimeinen live-show oli reilu tunti sitten päättynyt. Rafaela luki hotellin ravintolassa puhelimeltaan yleisökommentteja.

Olen fanittanut taikuria 90-luvulta asti, mutta nuorempi tyttöystäväni ei ollut kuullutkaan hänestä. Ajattelin, että VIP-liput tekisivät naiseeni vaikutuksen, mutta legendaarinen The Magic Fire Demon Show oli pelkkää homehtunutta höttöä erikoistehosteilla kuorrutettuna! Nolasin itseni tuomalla seuralaiseni ala-arvoiseen kasinoshow'hun.

– Keith S.

Esitys oli alusta loppuun juustoinen. Yksikään tempuista ei vakuuttanut. Show on auttamatta jäänyt ajastaan jälkeen. Kaiken huipuksi, Scott Demon kompuroi lavalla. Pidän hänestä enemmän televisiossa. Menen seuraavalla kerralla katsomaan David Copperfeldia!

– Betty

Rafaela liu'utti sormeja näytöllä, laski sitten puhelimen tortellini-lautasen vierelle ja nojasi käsiinsä. Kuuma hiki

nousi kuin liukaspintainen aalto, joka hukutti kaiken alleen. Rafaela kääri silkkipaidan hihat ja tunsi, että iho oli kosteudesta tahmea kultaisen kaulaketjun alla. Tukala olo levisi rinnasta selkään ja käsivarsiin. Useimmat ravintolan asiakkaista olivat tulleet syömään esityksen jälkeen ja viimeistelivät jo jälkiruokaa. Suklaakakkua, juustokakkua, kirsikkapiirasta. Menu oli ollut vuosikaudet sama, niin kuin pöydissä istuvat ihmisetkin. Kasvot vaihtuivat mutta toiveet pysyivät. Ainoastaan luksusliikkeiden määrä oli dramaattisesti muuttunut niiden kolmenkymmenen vuoden aikana, jotka Rafaela oli asunut kaupungissa. Myös kasinoshow oli pysynyt lähes samana sopimuksen solmimisesta asti. Tänään tortellinit maistuivat kuitenkin ylikypsiltä ja Rafaela kaipasi kielelle jotain uutta makua.

Hissimatka kasinohotellin ylimpään kerrokseen oli hidas. Alhaalla ihmiset kulkivat ostoskäytävillä pyramidinmuotoiset drinkkimukit käsissään, ja kerros kerrokselta heidän todellisuutensa erkaantui kaukaiseksi. Rafaelan teki paha niin kuin aina korkealle noustessa. »Hyi helvetti tätä taas!» Rafaela sanoi puoliääneen, kun hissin kello kilahdi 30. kerroksen kohdalla. Käytävään parkkeerattu siivouskärry herätti hänen huomionsa. Mitä siivooja teki penthouse-kerroksessa tähän aikaan illasta?

Sviitin ovella seisova Rafaelan henkilökohtainen henkivartija Romeo säpsähti puhelin kädessään, mutta nyökkäsi pian kohteliaasti tulijalle. Romeo tempaisi oven auki ja astui sisään vartioitavansa perässä. Rafaelasta tuntui turvalliselta, kun joku seurasi ja kohteli arvokkaasti, vaikka sitten maksusta. Raha oli pelkkä muodollisuus, kyse oli intressien vaihtokaupasta, ja nyt heidän molempien intressinä oli päästä mahdollisimman pian nukkumaan. Heidän

saapuessaan eteiseen kantautui kovaäänistä kiroilua. Svii-
tin sisuksista kimpoili teräviä kirjaimia, f-f-f-f-f-f-f-f, ja
askelten töminää. Rafaela huokasi.

»Oi luoja, mitä olen tehnyt ansaitakseni tämän? Nykykatsojille ei riitä mikään.» Guccin mustaan verryt-
telypukuun pukeutunut Scott käveli kokolattiamatolla
edestakaisin ja puhui puhelimeen. »Vielä vuosituhannen
alussa ihmiset haltioituivat siitä, että heidän ryppyisistä
dollareistaan taiottiin kympin seteleitä», hän jatkoi oikea
käsi ilmassa heiluen. »Nykyään pikkurahat eivät säväytä
ketään, täytyy laittaa satasia peliin. Kukaan ei häikäisty,
ellei heidän eteensä levitetä kultaa ja timantteja!»

Scott haroi hiuksiaan, kunnes kääntyi, lopetti puhelun
ja veti kaihdinnarusta niin, että persikanväriset pimennys-
verhot rytkähtivät maiseman eteen.

»Puhuitko talouspäällikön kanssa?» Rafaela kysyi.

Ennen kuin Scott ennätti vastata, ovelta kuului kopu-
tus ja Romeo kiirehti avaamaan. Kasinon kokki karräsi
sisään tarjoiluvaunun ja hopeakuvun alle valmistamansa
iltapalan. Se oli kaksikerroksinen mustapapupihveillä,
vegaanijuustolla, suolakurkulla ja paprikamajoneesilla
täytetty artesaanihampurilainen, jonka oheen oli kasattu
paneroituja sipulirenkaita. Ateria tarjoiltiin Hermèsin
kultareunaiselta mosaiikkilautaselta. Rafaela napsautti
televisioruudulle talousuutiset, mutta Scott katsoi alas,
veti vegepihvin tuoksua sieraimiinsa ja puraisi burge-
rista niin suuren palan kuin pystyi. Kastikkeet valuivat
ja vegaanijuusto venyi. Näky oli epäesteettinen, mutta
Rafaela iloitsi, että mies sentään yritti. Hänelle itsel-
leen tuontijuustoista luopuminen oli vaikeinta. Scott
maiskutti ateriaa suupala suupalalta, kunnes se oli vii-
mein poissa. Yksi päivän tehtävistä oli suoritettu. Raksi

Voiko itselleen manifestoida paremman elämän?

Legendaarisista katoamistempuistaan tunnettu tv-taikuri, Scott Demon, on kadonnut odottamatta suorassa lähetyksessä. Tapahtuma suistaa taikurin ympärillä pyörivän viihdekoneiston epävarmuuden tilaan. Miksi kukaan luopuisi ylellisestä elämästään vapaaehtoisesti? Onko Demonille sattunut jotain? Epäilykset kohdistuvat taikurin kohuissa ryvettyneeseen vaimoon, Rafaelaan. Suomalainen sosiaalisen median vaikuttaja Doris on ollut viimeksi taikurin kanssa tekemisissä. Miksi hän on kasinokaupungissa?

Hienon elämän illuusio nostaa keskustelunaiheeksi ajallemme ominaisen luksuksen kaipuun ja herättää ajattelemaan, mikä on tavoittelemiemme asioiden hinta. Some ja podcastit pursuavat ohjeita yksilötason vaurastumiseen. Miksi jatkuva kasvu, rikastuminen ja status ovat kulttuurissamme itseisarvoja?

